

МАРКО ГАНЧЕВ
ПРИКАЗКА ЗА КРАЛЯ
СЛЪНЦЕ

chitanka.info

Това станало едно време вдън горите тилилейски. Не зная как да ви опиша колко са били гъсти горите тилилейски. Може би е достатъчно да кажа, че по онова време не е имало седмица за защита на гората. Нито пък пионерите са провеждали трудодни по залесяването.

С една дума, както сега сред голи баири с труд ще намериш някоя горичка да се прислониш на сянка, така тогава сред безкрайните гори мъчно можело да се намери някоя полянка, та да поизлезеш на слънце.

Но и това си имало своите неудобства. С тия неудобства е свързана приказката, която сега ще ви разкажа.

Живяло вдън горите тилилейски едно грънчарско племе. Обаче грънци без слънце могат ли да се пекаат? Могат, ама друг път. Могат грънци. А в горите тилилейски било сенчесто, та чак тъмно.

И бродело грънчарското племе из горите тилилейски с надежда да намери някоя слънчева поляна, където да си опече грънците. Тук поляна, там поляна, няма поляна. Колкото повече се лутали из гората, толкова по-гъста ставала тя. (Този израз го има във всички приказки, но какво да се прави — сега всичко се строи от сглобяеми елементи). Заблудило се грънчарското племе, не ще и дума.

Както и трябва да се очаква, следват блата с блуждаещи огънове, злокобни писъци на сови и кукумявки, смразяващ кикот на невидими вещици и тъй нататък. Здравата го закъсало грънчарското племе.

Когато всичко изглеждало напълно загубено, един от племето помолил за тишина. Казал, че само той е в състояние да спаси положението. Знаел пътя до един слънчев кът. Много бил хубав тоя кът — само грънци да печеш.

Племето викнало „ура“.

— Води ни, стани ни водач.

— Вожд е по-точната дума — казал оня.

— А бе няма да се хващаме за думата — рекли ония. — Водач, вожд — нали ще ни изведеш на слънце.

И тръгнали след него.

Пак вървели през блата с блуждаещи огънове. Пак се чували злокобни писъци на сови и кукумявки, смразяващ кикот на невидими вещици и тъй нататък. Но сега било друго. Знаели, че вървят във върна посока. Имало надежда.

— Перспектива е по-точната дума — казал оня.

Грънчарите се съгласили.

— Но вожд вече не е най-точната дума — казал оня. — Тъй като съм ви повел към слънцето, ще ме наричате „Кралят Слънце“.

— Да живее Кралят Слънце — провикнали се най-близкостоящите, с което тутакси се превърнали в придворни.

Грънчарите се съгласили. Все пак им попросветвало пред очите, като чуели думата слънце.

И вървели след Краля Слънце, осигурявайки на него и на придворните необходимите материални условия за продължаването на похода.

Пак блата, сови, кукумявки и тъй нататък. Слънчевите поляни никакви ги няма. Даже първобитните мозъци на грънчарите започнали да подозират измама в цялата работа. Започнали да мърморят. Започнали да пеят и песни на протеста от тоя род:

Де е, кралю, твойто слънце?

Грънци слънце — мрак и кал.

Плащай счупените грънци:

слънце беше обещава.

Приближените на краля, разбира се, му донасяли за мърморенето, както и за песните на протеста.

Излизайки на едно по-широко мочурище, Кралят Слънце, ограден от въоръжените си помощници, се обърнал така към племето:

— Чувам, че някои недостойни поданици негодуват срещу нашата височайша особа. Осмеляват се да ме клеветят, че не съм бил изпълнил обещанието, дадено при коронацията. Обещах ли ви тогава да ви намеря място под слънцето?

— Обеща ни — отговорило племето.

— Вие поставихте ли ме над себе си?

— Поставихме те.

— Кралят Слънце ли съм аз?

— Кралят Слънце си ти.

— Е, щом Слънцето е над вас, то значи и вие сте под слънцето. Обещанието е изпълнено.

И проечал докрая на горите тилилейски смехът на Краля Слънце.
По туземски това звучало горе-долу така: ха-хо, хи-хо. Пък и да не е
тази точната дума, няма да се ловим за думата я...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.